

locus amoenus

Pere Duran

El carrer de

Jordi Arbonès (Nif)

Quan el temps ens gira l'esquena i ens deixa fer amb indiferència, ens adonem que la vida no sempre ha estat generosa pel que fa a l'escenografia de les nostres experiències i que acumulem moltes vivències passades en llocs rònecs o poc espectaculars. Diuen que la principal funció de la memòria és embellir aquest passat.

Deixo enrere la Girona central, la d'aparador de confiteria, i m'endinsó en la dura artèria de la Rutlla. Busco quines imatges hi queden per als que, en la perplexitat de l'adolescència, hi recalàvem per entaforar-nos en una sala de màquines i fer-ne estremir una: la Casbah. La fèiem tornar cega a còpia de fer saltar el marcador. En aquella època, bona part de la vida se n'anava per una estreta ranura. L'habilitat de comandar els *flip-pers* i fer giravoltar les boles d'acer en una llampeguejant trajectòria se sumava a les empentes mesurades al *millón* perquè no fes *tilt*. La Rutlla s'estirava igual que ara -amunt i cap a un horitzó mai trepitjat-, però no ens causava desassossec: en l'adolescència no és el paisatge el que importa, sinó assolir objectius immediats. Allà hi trobàvem el tapet dels jugadors de cartes, la fortor dels *carajillos* i dels caliquenyos i també la màquina de discos de ca la Tieta, amb un dels senzills de la nostra història, *Like a rolling stone*, d'un Bob Dylan més elèctric i radical que el que es cantava a les misses. La banda sonora d'aquella època era la música pausada dels billars, la ràbiosa dels futbolins i la dels majestuosos silencis que desencadenaven els escacs. A la Rutlla hi vàiem passar la noia desitjada, moderna, sensual i descarada, però que no era de la nostra colla -la utopia sempre desfilava per una altra vorera. Carrer amunt encara n'hi havia una altra, de màquina: la del projector del cinema Orient. En aquella cambra fosca perdíem la vacil·lant adolescència i apreníem a mirar amb estupefacció què representa fer-se gran.

De la Rutlla per la qual camino -adormida i amb poca claror- ja no en formo part si no és en les febles esquitxades del temps irrecuperable. Entro en un bar on ningú no m'espera, i truco a un taxi. *How does it feel to be a complete unknown?*

la Rutlla

viatges

Lancaster,